

1

2011

This Ain't the Summer of Love

Všechnu její krev se mu vydrhnout nepodařilo. Pod nehtem levého prostředníčku se mu jako závorka táhl temný proužek. Snažil se jej vyškrábat, i když ho ten pohled docela těšil: jako připomínka vzrušení ze včerejška. Po chvíli marného drhnutí si prst se zbytky zaschlé krve strčil do pusy a začal sát. Železitá pachut' mu rázem vrátila vůni mohutného proudu, který divoce vystříkl na dlaždičky podlahy, pocákal stěny, promácel mu džíny a broskvově zbarvené osušky – heboučké, nadýchané a úhledně poskládané – proměnil v hadry nasáklé krví.

Barvy mu dnes ráno připadaly zářivější, svět jako by zkrásněl. Cítil se vyrovnaně, povzneseně, jako by ji do sebe celou nasál, jako by její život dostal transfuzí do svých žil. Jakmile je člověk zabil, připoutal je k sobě natrvalo: ovládl je nesrovnatelně mocnějším poutem, než jaké skýtá sex. Už pouhé vědomí toho, jak vypadaly ve chvíli smrti, svou důvěrností překonávalo cokoli, co spolu můžou zakusit dvě živá těla. Vzrušovalo ho pomyšlení, že nikdo nemá nejmenší ponětí o tom, co provedl ani co se chystá provést příště. Ve slabém dubnovém slunci se opíral o vyhřátou zeď, šťastně a spokojeně si cumlal prostředníček a pohledem přitom zkoumal protější dům.

Nebyl to nijak výstavní dům. Docela obyčejný. Ale nepochybně se v něm žije příjemněji než v mrňavém bytečku, kde v černých plastových pytlích čeká na spálení oblečení ztvrdlé včerejší krví a za rourou pod kuchyňským dřezem se tísní jeho důkladně vyčištěné, nablýskané nože.

Před tímhle domem černý litinový plůtek chránil malou předzahradku a neudržovaný trávník. Dvoje bílé domovní dveře, namáčkнутé těsně vedle sebe, prozrazovaly, že třípodlažní budovu představili na oddělené bytové jednotky v přízemí a v patře. V přízemí bydlela dívka jménem Robin Ellacottová. I když si dal tu práci, aby zjistil její skutečné jméno, ve svých představách jí říkal Sekretářka. Zrovna ji zahlédl, jak prošla kolem arkýřového okna, snadno rozpoznatelná díky svým světlým vlasům.

Sledování Sekretářky pro něj představuje dodatečné rozptýlení, příjemný bonus. Měl pár hodin nazbyt, a tak se sem na ni zašel podívat. Dnešek si vyhradil na odpočinek, pauzu mezi včerejší a zítřejší extází, mezi uspokojením z toho, co bylo vykonáno, a vzrušením nad tím, k čemu dojde příště.

Dveře napravo se nečekaně otevřely a Sekretářka vyšla na ulici v doprovodu nějakého muže.

Stále se opíral o vyhřátou zeď a s hlavou obrácenou do strany pozoroval ulici, takže se mohlo zdát, že tu čeká na nějakého kamaráda. Ani jeden mu nevěnovali pozornost. Vydali se vzhůru ulicí bok po boku. Dal jim asi minutový náskok, než se rozhodl vyrazit za nimi.

Ona na sobě měla džíny, světlé sako a kozačky s rovnou podrážkou. Když ji teď viděl na sluníčku, zaznamenal, že její dlouhé, vlnité vlasy mají nádech do zrzava. Postřehl, že mezi dvojicí panuje mírný odstup, ani spolu nemluvili.

V lidech se vyznal, měl je přečtené. Dobře odhadl a okouznil i dívku, která včera zemřela uprostřed krví nasáklých broskvových osušek.

S rukama v kapsách se za nimi loudal po dlouhé ulici v rezidenční čtvrti, jako by mířil někam do obchodu, a v tom třpytivém ránu

nepůsobily jeho sluneční brýle nijak nepatřičně. Stromy se nepatrně chvěly v mírném jarním vánku. Na konci ulice pár před ním zabočil doleva na širokou, frekventovanou dopravní tepnu lemovanou kancelářskými budovami. Jak míjeli ealingskou radnici, vysoko nad hlavou se mu v slunečních paprscích blyštěly okenní tabule.

Sekretářčin spolubydlící nebo přítel, nebo kdo to vlastně byl – při pohledu z boku měl ostře řezané rysy s výraznou čelistí –, jí teď něco říkal. Odpovídala mu stroze a ani se neusmála.

Ženy byly tak malicherné, zlé, sprosté a hloupé. Nevrlé potvory, všechny, jedna vedle druhé, očekávaly, že se muži přetrhnou, aby ony byly šťastné. Jenom když ležely před člověkem mrtvé a prázdné, dosáhly očistění a byly najednou záhadné, dokonce nádherné. Teprve tehdy byly úplně vaše, už se nemohly hádat, bránit se nebo odejít, byly vaše a mohli jste si s nimi dělat, co se vám zlíbilo. Mrtvola ženy ze včerejška byla těžká a měkce poddajná, když z ní nechal vytéct všechnu krev: panenka na hraní v životní velikosti.

Následoval Sekretářku s jejím přítelem přes rušné nákupní středisko Arcadia, nepozorovaně za nimi klouzal jako přízrak nebo bůh. Viděli ho vůbec ti sobotní nakupující, nebo byl nějak proměněný, dvojnásob živý, obdařený neviditelností?

Dorazili na autobusovou zastávku. Popocházel opodál, předstíral, že nakukuje přes dveře do asijské restaurace, prohlíží si ovoce vyrovnané ve vysokých hromadách před koloniálem nebo papírové masky s tvářemi prince Williama a Kate Middletonové zavěšené ve výloze trafiky, přičemž ve skle sledoval jejich odrazy.

Chystali se nastoupit do autobusu číslo osmdesát tři. Neměl u sebe moc peněz, ale tolik se mu líbilo ji pozorovat, že s tím ještě nechtěl skončit. Při nástupu zaslechl, jak muž zmiňuje Wembley Central. Koupil si lístek a vyšel za nimi po schůdcích do patra.

Dvojice si našla místa vedle sebe úplně vpředu. Sedl si nedaleko, vedle nerudné ženské, kterou přinutil sundat ze sedadla nákupní tašky. Přes švelení ostatních cestujících občas zaslechl jejich hlasy.

Když nemluvili, vyhlížela Sekretářka bez úsměvu z okna. Nechtěla jet tam, kam jeli, tím si byl jistý. Když si z očí odhrnula pramínek vlasů, všiml si, že nosí zásrubní prstýnek. Takže se bude vdávat... nebo si to aspoň myslí. Sotva patrný úsměšek ukryl do ohrnutého límce své bundy.

Ušmudlanými okny autobusu pronikalo hřejivé polední slunce. Přistoupila skupina mužů, kteří zaplnili okolní sedadla. Pár z nich mělo na sobě červenočerné ragbyové dresy.

Najednou měl dojem, jako by oslnivost dnešního dne potemněla. Ty dresy se srpkem měsíce a hvězdou vyvolaly nežádoucí vzpomínky. Připomínaly mu dobu, kdy se necítil jako bůh. Nechtěl si ten šťastný den potřísnit a zašpinit starými, ošklivými vzpomínkami, ale radostná euforie z něj náhle vyprchala. Zmocnila se ho prudká zlost – jeden výrostek ze skupiny mužů zachytil jeho pohled, ale hned zas očima vyděšeně uhnul –, a tak vstal ze sedadla a zamířil zpátky ke schodům.

Tyče u dveří autobusu se pevně držel otec s malým synkem. Kdesi hluboko v břiše mu vybuchl záchvat vzteku: to on měl mít syna. Nebo spíš, ještě pořád by měl mít syna. Představil si, jak mu chlapec stojí po boku, vzhlíží k němu, obdivuje ho – jenže jeho syn byl dávno pryč, a jediný, kdo za to mohl, byl muž jménem Cormoran Strike.

Však on se Cormoranu Strikovi pomstí. Naprosto ho zničí.

Když vystoupil na chodník, zadíval se nahoru do předních oken autobusu a naposled zahlédl Sekretářčinu zlatou hřívu. Znovu ji uvidí za necelých čtyřiaadvacet hodin. Díky té představě dokázal potlačit náhlý záchvat vzteku, který v něm vyvolal pohled na dresy klubu Saracénů. Autobus se s dunivým burácením vzdaloval, zatímco on vyrazil pěšky opačným směrem a za chůze se pomalu uklidňoval.

Měl úžasný plán. Nikdo o něm nevěděl. Nikdo ho nepodezíral. A doma v ledničce na něho čekalo něco opravdu výjimečného.

2

A rock through a window never comes with a kiss.

Blue Öyster Cult: „Madness to the Method“

Robin Ellacottové bylo šestadvacet let a už přes rok byla zasnoubená. Před třemi měsíci měla mít svatbu, ale kvůli nenadálému úmrtí budoucí tchyně se obřad musel odložit. Od té doby se toho hodně událo. Přemítala, jestli by s Matthewem vycházeli líp, kdyby si tenkrát manželský slib vyměnili. Hádali by se snad míň, kdyby pod zasnubním prstenem se safírem, který jí začínal být na prstě trochu volný, měla i zlatý snubní kroužek?

Robin se v pondělí ráno prodírala stavenišťem na Tottenham Court Road a v duchu si znovu přehrávala včerejší hádku. Zaděláno na ni bylo dřív, než vyšli z domu na ragbyový zápas. Připadalo jí, že se s Matthewem chytanou pokaždé, když si vyjdou se Sarah Shadlockovou a s jejím přítelem Tomem, a Robin na to poukázala, když se hádka, k níž se schylovalo už od utkání, protáhla až do ranních hodin.

„Sarah do toho naschvál ryje, panebože – copak to nechápeš? To ona se na něj pořád vyptávala, furt mlela jen o něm. Já s tím nezačala...“

Věčně rozkopaná ulice v okolí stanice metra na Tottenham Court Road bránila Robin v cestě do práce od prvního dne, kdy do soukromé detektivní kanceláře v Denmark Street nastoupila. Na náladě jí

nepřidalo, když zakopla o velký úlomek zdiva; pár kroků zavrávala, než opět nabyla rovnováhu. Z hlubokého výkopu plného mužů v přílbách a reflexních vestách se vyřinul příval divokého hvízdání a oplzlých poznámek. Setřásla si z očí dlouhé prameny medově blondatých vlasů a celá zrudlá se je snažila nevnímat, přičemž se jí myšlenky nevyhnutelně vrátily k Sarah Shadlockové a k jejím záladným, neodbytným otázkám na Robinina šéfa.

„On je zvláštním způsobem přitažlivý, že? Vypadá trochu zničeně, ale to mi nikdy nevadilo. Je takhle sexy i osobně? Je to mohutnej chlap, že?“

Robin neuniklo, jak Matthew zatíná čelist, když se snažila útoky odrážet klidnými, netečnými odpověďmi.

„To jste v kanceláři fakt jen sami dva? Opravdu? Vůbec nikdo tam s váma není?“

Čubko, pomyslela si Robin, jejíž obvyklá dobrosrdečnost se nikdy netýkala Sarah Shadlockové. Ta věděla úplně přesně, co dělá.

„Je pravda, že dostal v Afghánistánu vyznamenání? Fakt? Takže to vlastně mluvíme taky o válečným hrdinovi, jo?“

Robin se ten jednohlasý chvalozpěv, jímž Sarah stále dokola opěvovala Cormorana Strika, ze všech sil pokoušela utnout, ale marně: už na konci zápasu se do Matthewova chování vůči jeho snoubence vplížil chlad. Rozmrzelost mu nicméně nebránila během zpáteční cesty z Vicarage Road škádlivě žertovat se Sarah a Tom, kterého Robin odjakživa považovala za nudného a omezeného tupce, se jen vesele chechtal, netečný k jakýmkoli skrytým narážkám.

Ve strkanici s kolemjdoucími, kteří se rovněž snažili proplétat mezi výkopy na ulici, se Robin konečně dostala na protější chodník, prošla stínem betonového, jakoby mřížkovaného monolitu budovy Centre Point a znovu ji popadl vztek, když si vzpomněla, co jí Matthew vmetl o půlnoci, když hádka propukla naplno.

„Ty o něm zkrátka musíš pořád mluvit, co? Slyšel jsem tě, jak jsi Sarah říkala...“

„Já o něm znovu mluvit nezačala, to ona, když jsi neposlouchal...“

Ale Matthew ji teď napodoboval a používal k tomu vysoký a imbecilní hlas, jakým se ženy zpravidla parodují: „Ó, ty jeho vlasy jsou tak rozkošné...“

„Krucinál, ty seš úplně paranoidní!“ zařvala Robin. „To Sarah mlela o vlasech Jacquese Burgera, ne o Cormoranových, a jediný, co jsem já řekla...“

„*Ne o Cormoranových*,“ zopakoval po ní s tím pitomým kvičením. Když Robin zahrnula za roh do Denmark Street, byla úplně stejně rozrušená jako před osmi hodinami, kdy se vyřítila z ložnice, aby si ustlala na pohovce.

Sarah Shadlocková, zatracená Sarah Shadlocková, která chodila s Matthewem na stejnou univerzitu a snažila se, jak mohla, odloudit ho od Robin, dívky, kterou nechal v Yorkshiru... Robin by nic nepotěšilo víc, než kdyby už Sarah nemusela nikdy vidět, jenže Sarah bude v červenci na jejich svatbě, určitě bude i nadále otravovat jejich manželství a možná se jednoho dne pokusí pod nějakou záminkou vloudit k Robin do kanceláře, aby se seznámila se Strikem, obzvláště pokud byl její zájem upřímný a nešlo jen o pouhý prostředek, jak vyprovokovat konflikt mezi Robin a Matthewem.

V životě ji s Cormoranem neseznámím, pomyslela si Robin zuřivě, když přicházela ke kurýrovi, který stál u domovních dveří, za nimiž sídlila jejich kancelář. V jedné ruce schované v rukavici svíral psací podložku s potvrzenkami a ve druhé podlouhlý obdélníkový balík.

„Není to pro Ellacottovou?“ zeptala se Robin, když se přiblížila na doslech. Očekávala zásilku smetanově bílých, lepenkových fotoaparátů na jedno použití, které se měly rozdávat na svatební hostině. Její pracovní doba byla poslední dobou natolik nepravidelná, že jí připadalo jednodušší, když si nechá posílat internetové objednávky raději do kanceláře než do bytu.

Kurýr přikývl a natáhl k ní psací podložku, aniž si sundal helmu. Robin se podepsala a převzala podlouhlý balík, který byl mnohem těžší, než očekávala; když si ho dávala pod paži, měla pocit, že se uvnitř pošoupl jediný velký předmět.

„Děkuju,“ řekla, ale kurýr se už otočil a přehodil nohu přes motorku. Když vcházela do budovy, zaslechla, jak odjíždí.

Stoupala po točitém kovovém schodišti a klapot jejích podpatků se rozléhal v šachtě nepojízdného klecového výtahu. Odemkla a otevřela prosklené dveře, na nichž v záblesku odraženého světla vystoupil tmavý vyrytý nápis: C. B. STRIKE, SOUKROMÝ DETEKTIV.

Úmyslně přijela brzy. Byli poslední dobou zaplaveni množstvím případů a Robin chtěla dohnat odloženou úřední práci, než bude muset pokračovat v každodenním sledování jedné mladé ruské erotické tanečnice.

Podle těžkých kroků nad hlavou usoudila, že Strike je ještě ve svém bytě nad kanceláří.

Robin odložila obdélníkový balík na pracovní stůl, svlékla si kabát a pověsila ho spolu s kabelkou na věšák za dveřmi. Rozsvítila, napustila vodu do konvice, zapnula ji a potom sáhla po ostrém perořízku, který ležel na stole. Vzpomněla si, jak Matthew kategoricky odmítl uvěřit, že obdivovala vlnitou hřívu křídelního útočníka Jacquese Burgera, a ne Strikovy krátké kudrnaté vlasy, které upřímně řečeno připomínaly spíš pubické ochlupení, a zuřivě zabodla perořízek na jednom konci do balíku, rozřízla obal a otevřela krabici.

Vmáčknutá napříč v ní ležela uříznutá ženská noha, prsty měla ohnuté nahoru, aby se dovnitř vešla.